

Η γνήσια αγάπη.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Αγάπη.

Την αγάπη εγκωμίασαν πολλοί, αλλά το στέμμα της το τεχνούργησε ο Παύλος. Ο «Ύμνος της Αγάπης» που συνέθεσε (Α΄ Κορ. κεφ. 13), αποτελεί ένα από τα λαμπρότερα διαμάντια της Γραφής. Καλύτερα, αποτελεί σύνολο πολυτίμων λίθων –των επί μέρους αγαπητικών αρετών που αναλύει– αφού στέμμα βασιλικό δεν συνίσταται από ένα μόνο διαμάντι.

Αντιγράφουμε εδώ ένα απόσπασμα από τον Μακάριο τον Αιγύπτιο. Είναι διαποτισμένο από την παύλεια σκέψη τόσο, που τις πτώσεις, και αυτή την πορνεία, τις θεωρεί επακόλουθο ελλείψεως αγάπης! Βεβαιώνει:

«Εγώ σου λέω ότι είδα ανθρώπους που έγιναν κάτοχοι όλων των χαρισμάτων και μέτοχοι του Πνεύματος, αλλά επειδή δεν έφθασαν στην τέλεια αγάπη, έπεσαν. Ένας από τους ευγενείς, αφού άφησε την κοσμική ζωή πούλησε υπάρχοντά του, ελευθέρωσε δούλους... Λοιπόν ήταν περιβόητος για τον σεμνό του βίο, μα εν τω μεταξύ υψηλοφρονώντας... κατέπεσε σε ασέλγειες και μύρια κακά. Άλλος στον διωγμό... όντας ομολογητής, μετά

ταύτα όταν έγινε ειρήνη, απολύθηκε και ήταν ονομαστός... Αυτός λοιπόν δοξαζόμενος και καλούμενος σε κοινές προσευχές παίρνοντας τρόφιμα τα έδινε στο παιδί του· και έτσι ο νους του ήταν σαν να μην είχε ακούσει ποτέ λόγο Θεού. Άλλος... στον διωγμό και κρεμάσθηκε και ξέσθηκε, ύστερα ρίχθηκε στη φυλακή. Τον υπηρετούσε δε κατά Θεόν μια μοναχή, και αφού απέκτησε οικειότητα μαζί της, όντας στη φυλακή, ξέπεσε σε πορνεία... Άλλος δε φρόνιμος ασκητής σύντροφός μου... ήταν πλούσιος κατά τη Χάρη... Κόχλαζε μέσα του η Χάρις. Του δόθηκε και το χάρισμα των ιαμάτων, και όχι μόνο έδιωχνε δαίμονες, αλλά και... πάθη δεινά δια της επιθέσεως των χεριών του θεράπευε. Έπειτα αμέλησε και δοξαζόμενος από τον κόσμο και νιώθοντας μέσα του ηδονή, κυριεύθηκε από τον εγωισμό και ξέπεσε και σε αυτά τα βαθύτατα της αμαρτίας... Βλέπεις πώς πέφτουν πριν έρθουν στα [ύψιστα] μέτρα της αγάπης; Επειδή εκείνος που έφθασε στην αγάπη δέθηκε και μέθυσε, βυθίσθηκε και είναι αιχμάλωτος σε άλλο κόσμο μη αισθανόμενος την ίδια του τη φύση» (Ομιλίες Πνευματικά, 27.14-15).

Αποφθέγγεται λακωνικά και η Κλίμαξ: «Η αγάπη είναι χορηγός της προφητείας· η αγάπη είναι η πάροχος των θαυμάτων» (30.18).

Άλλο ωραιολογία και άλλο αγάπη. Μπορεί να διαθέτεις χειμαρρώδη ευγλωττία και καλλιέπεια όταν μιλάς για την αγάπη και για τα λοιπά θεία θέματα. Μα εάν στερείσαι την αγάπη, δεν έχεις αντίκρισμα μέσα σου. Λες κούφια λόγια, θορυβείς προς εντυπωσιασμό και τίποτε περισσότερο.

Συμβουλεύσει αυστηρά ο Μέγας Αθανάσιος: «Έτσι θα δείξεις την αγάπη στον πλησίον, όχι μόνο με τα λόγια, αλλά και με τα έργα» (Περί Παρθενίας, 21). Ο ευαγγελιστής της αγάπης είναι πιο απόλυτος: «Μη αγαπώμεν λόγω μηδέ τη γλώσση, αλλ' εν έργω και αληθεία» (Α' Ιω. 3.18).

Πολύ χαρακτηριστικά, και δυστυχώς πραγματικά, «φωτογραφίζει» ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος την αδάπανη και χονδροειδή επίφαση της αγάπης – εκνευριστικά χονδροειδή: Εάν «αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι και λειπόμενοι ώσι της εφημέρου τροφής, είπη δε τις αυτοίς εξ υμών, υπάγετε εν ειρήνη, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, μη δώτε δε αυτοίς τα επιτήδεια του σώματος, τι το όφελος;» (2.15-16). Αντίθετα, «έλεγε κάποιος από τους φιλόχριστους, που είχε το χάρισμα της ελεημοσύνης, ότι οφείλει αυτός που

δίνει ελεημοσύνη, να τη δίνει έτσι, σαν εκείνος ο ίδιος να την παίρνει. Τέτοια ελεημοσύνη πλησιάζει στον Θεό» (Γεροντικό Πανοράματος Γ' σελ. 428).

Σε χαμηλότερο βέβαια επίπεδο κινούνται οι αλαλαγμοί των αυτοεπαίνων και των καυχησιολογιών. «Εγώ που μόχθησα για σένα. Εγώ που θυσιάζομαι, εγώ που... εγώ που...». Ο εγωκεντρισμός όμως βρίσκεται στον αντίποδα της αγάπης, η οποία πρέπει να είναι «ανυπόκριτος» (Ρωμ. 12.9).

Αγάπη γνήσια στόλιζε τον διακριτικό όσιο Ποιμένα, και ας φαίνεται εκ πρώτης όψεως αγάπη ανίερη. Μας πληροφορεί το Γεροντικό (92):

«Ἦρθαν και συνάντησαν μερικοί γεροντάδες τον αββά Ποιμένα και του είπαν: “Θέλεις, αν δούμε τους αδελφούς να νυστάζουν στην κοινή ακολουθία, να τους σκουνητήσουμε για να έχουν εγρήγορση στην αγρυπνία;”. Και αυτός τους λέει: “Εγώ μόλις δω τον αδελφό να νυστάζει, θα βάλω το κεφάλι του πάνω στα γόνατά μου και θα τον αναπαύσω [ψυχικά και σωματικά]».

Ο Θεός δεν σκηνώνει σε ανθρώπους χωρίς αγάπη. «Ἡμεῖς οφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν... ἐάν ἀγαπώμεν ἀλλήλους, ὁ Θεός ἐν ἡμῖν μένει» (Α' Ιω. 4.11-12).

Ἱερομόναχος Ἰουστίνος

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>